

begrunde en saadan Ændring. Man kunde maaske sige, at der skulde gives efter Købstadtaksterne overalt, hvor der var en købstadmæssig Bebyggelse, men naar man intet Hensyn vil tage til den købstadmæssige Bebyggelses Størrelse, til Indbyggertallet, hvad den højtærede Minister jo ikke har villet, saa vil Bestemmelsen — hvad jeg allerede gjorde opmærksom paa ved første Behandling — om, at der skal være mindst 2 000 Indbyggere i Kommunen, i Virkeligheden være uden nogen reel Mening. Flertallet i Udvalget, Socialdemokrater og Radikale, har da heller ikke kunnet slutte sig til Ministeren paa dette Punkt; dette Standpunkt er nu ganske forladt; man kræver dog nu et Indbyggerantal paa mindst 1 000 i den købstadmæssigt bebyggede Del. Hvorvidt det skal være 1 000 eller 2 000, derom kan man jo være uenig, men i hvert Tilfælde har Flertallet givet Udtryk for, at den købstadmæssigt bebyggede Del skal have en saadan Størrelse, at Forholdene prismæssigt nærmer sig til Forholdene i vore mindre Købstæder, ved at fastsætte Tallet: mindst 1 000 Indbyggere; i den gældende Lov staar 2 000; det er en Skønssag, hvad der her er det rette, og det vil der naturligvis eventuelt kunne forhandles om. Dernæst har Udvalgsflertallet sagt, at denne Købstadtakst skal være gældende i saadanne Landkommuner, som staar i direkte Forbindelse med, er en direkte Fortsættelse af Købstaden. Det er udtrykt saaledes, at Købstadtaksten skal være gældende i Landkommuner med bymæssig Bebyggelse, der udgør et samlet Hele med en Købstad. Der er altsaa ingen Tvivl om, at den højtærede Ministers Standpunkt i denne Sag er fuldkommen forladt af det Flertal, hvortil han skulde have hældet sit Hoved.

Den højtærede Minister stillede i Lovforslaget Krav om obligatorisk Brændselsydelse og en obligatorisk procentvis Tilvækst paa henholdsvis 10, 15 og 20 pCt. ved Indtræden af 70, 75 og 80 Aars Alderen. Paa dette Punkt har Udvalgets Flertal kunnet følge den højtærede Minister, men har, hvad Brændselshjælpen angaar, indskrænket sig til det, som i de to sidste Aar har været gennemført paa særlig Lov, nemlig at stille Kommunerne frit i deres Skøn over, hvorvidt det var fornødent at yde en saadan Brændselshjælp eller ikke. Den højtærede Ministers Tvangsforanstaltning har altsaa ikke fundet Tilslutning fra nogen Side i Udvalget, heller ikke fra Flertallet, og det samme gælder de procentvise Forhøjelser. Nu maa jeg med Hensyn til Brændselsydelse

sen sige, at naar man skrider til at ændre Taksterne, hvad vi gennem vore Ændringsforslag har givet Udtryk for, at ogsaa vi er rede til, paa en saadan Maade, at man forhøjer Ydelserne til de Aldersrentenydere, som har lidet eller intet ved eget Arbejde eller egen Formue til Støtte for deres Underhold, saa bliver der væsentlig mindre Anledning til at beskæftige sig med Brændsels-spørgsmaalet, end Tilfældet maaske nu kan siges at være. Jeg vil da ogsaa minde om, at Naturalydelse, som er præsteret til aldersunderstøttede — og her er jo væsentlig Tale om Brændselsydelse —, er der givet Anledning til at kapitalisere, og denne Ydelse er derfor allerede paa Forhaand for de fire Femtedeles Vedkommende indregnet i den Forskelsydelse, som man i Henhold til den bestaaende Lovs § 21 har Adgang til at yde. Vi har dog i de to sidste Aar været rede til, har dels fremsat Forslag om og dels medvirket til Gennemførelsen af en Brændselslov, men vi mener, at naar man skrider til Takstændringer af den Art, som Talen her er om, maa saadanne ekstraordinære Ydelser fremtidig falde bort. Der kan vel for de ældste blandt Aldersrentenyderne, de 70-, 75- og 80-aarige opstaa en Trang; men ogsaa herpaa bødes der jo i betydelig Grad ved den Takstændring, som Flertallet foreslaar, og ligeledes ved den Takstændring, som jeg paa et Mindretals Vegne har den Ære at stille Ændringsforslag om. Men dernæst er det, hvad jeg allerede betonedede ved Lovforslagets første Behandling, en overordentlig betænkelig Sag her, hvor Talen er om Aldersrente, at skride til et Procenttillæg efter stigende Alder, naar dette Princip overhovedet ikke kendes paa noget andet Omraade i dansk Lovgivning og ganske specielt er aldeles ukendt indenfor vor Pensionslovgivning. Thi den samme Grund, som der vil være til at yde en 70-aarig Aldersrentenyder 10 pCt. Tillæg, en 75-aarig 15 pCt. Tillæg og en 80-aarig 20 pCt. Tillæg til den Aldersrente, som den vedkommende maatte have oppebaaret under Hensyn til sin Alder ved Opnaaelsen af Aldersrente — ganske den samme Grund vil der være til at yde Tillæg til en Enke, som sidder med Pension efter en forholdsvis kort Tjenestetid for hendes afdøde Mand, og for hvem denne Pension kan være ret utilstrækkelig, efterhaanden som Aarene gaar, og der paa Grund af Alderdomssvækkelse, Sygdom o. s. v. bliver Brug for Særhjælp i den vedkommende Enkes lille Hjem. Altsaa akkurat det samme Krav, med ganske den samme Ret, vil kunne rejses, hvor Talen er om meget vide Kredse af pensionerede Personer her i